

חכמי חלם: ניהול המדינה באופן לא מקצועי לא מתאים למעצמת סטארט-אפ. דעה

עו"ד אמנון לורך
11/01/2015

חוסר המקצועיות, אי הכרת השטח, היעדר הרצון ללמוד והפופוליזם הפוליטי של שרי הממשלה בגל הטרור מביאים להחלטות רדודות וחסרות שחר

צילום: הדס פחש, פלאש 90

כמעט חמש שנים חלפו מאז שהסופרטרנקר הגיע לכבות את השריפה בכרמל בשלב שבו השריפה הייתה כבר בשליטת לוחמי האש, שנעזרו במטוסים ובכבאים מעשרות מדינות.

הוא עשה כמה גיחות לתפארת צלמי העיתונות והפוליטיקאים, אלו שהוציאו עליו מיליוני דולרים מכספנו, משלמי המסים. המטוס לא נדרש או הוזמן על ידי הדרג המקצועי. המזכיר הצבאי של ראש הממשלה נתניהו (כך פורסם בגאווה) מצא אותו באינטרנט ודאג להזמינו.

לפני שבועות מספר החליט הקבינט המדיני-ביטחוני, שלא על פי המלצת הדרג המקצועי, לשים גלאי מתכות בשערי העיר העתיקה של ירושלים. המטרה המוצהרת: להילחם בפיגועי הדקירות, בהוצאה של כמה מיליוני שקלים, מכספנו, משלמי המסים. המגנומטרים לא אוישו ובצדק. בין חומות העיר העתיקה חיים למעלה מ-30 אלף איש, למעלה מ-80% מהם מוסלמים, הנוהגים לחתוך עגבניות ומלפפונים בסכין. אזי מה הטעם לחפש סכינים תחת הפנס? מה הטעם לחפש סכין בשער העיר כאשר בחנות הרביעית משמאל אחרי הכניסה לשער ניתן לקנות סכין? מה ההיגיון בהשקעה ואיזו תוצאה היא משיגה, אם בשוק הקצבים מפרקים את הבשר בסכינים, ואצל אבו שאהין עדיין קוצצים את הקבב (מאוד מומלץ) עם הסכין של סבו, סכין ענקית, מאכלת של ממש, בת למעלה ממאה שנה, שבהן היא לא יצאה מהחנות?

כך גם החליט הקבינט, על פי המלצת הדרג המקצועי, לשים מחיצות בטון על מנת להקטין את הסיכוי שאבן תפגע בכלי הרכב הנוסעים ברחוב החוצץ בין ג'בל מוכבר לשכונת ארמון הנציב, המקום שבו נהרג אלכסנדר לבלוביץ' ז"ל. לפתע פתאום מנהיגינו גילו שכמה עשרות מטרים של חומת בטון מחלקים את ירושלים לשניים והפכו את ההחלטה בהבל פיהם וללא התחשבות בדרג המקצועי, בתושבי המקום ובעובדות. לא ברור איך, מתמטית, חומה של עשרות מטרים "מחלקת את ירושלים", ולא ברור גם מדוע החומה נגד ירי בגילה אינה מחלקת אותה.

ירושלים יושבת על שטח ענק של כ-70 קילומטרים מרובעים, וחומות וגדרות בה לרוב. החל ברחוב בלפור, שספק אם ייתנו לראש המוסד להלך בו חופשי, והבית מוקף החומה השוכן בקצהו ובו מתגורר ראש הממשלה; עבור בגדרות שבין הדסה הר הצופים והמגורים באוניברסיטה לבין עיסאווייה; וכלה בשועפאט, שכונה של עשרות אלפים בעלי תעודת זהות כחולה, הצמודה, ממש דבוקה, לפסגת זאב. שכונת שועפאט, המגודרת מכל עבריה בחומה גבוהה ובמגדלי שמירה, היא חלק, בשר מבשרה, של ירושלים השלמה, כך לתפיסת שרת התרבות מרים רגב וחבריה. שכונה שבה האשפה נאספת על ידי אונר"א, סוכנות הסעד והתעסוקה של האו"ם לפליטים פלסטינים, והחשמל מסופק על ידי החברה המזרח ירושלמית.

השטחיות, חוסר הידע ואי הכרת השטח על ידי חברי הממשלה (אף לא ירושלמי אחד מבין השרים!) מביאים להחלטות פופוליסטיות, חסרות שחר ורדודות. כאשר השר לביטחון הפנים גלעד ארדן טען ברדיו שחבר הכנסת אחמד טיבי שקרן בעקבות דבריו של טיבי על כך שהמטרה פרצה לאלי-אקצא, האם הוא יודע שהמוסלמים כולם, זה למעלה מאלף שנים, מכנים את כל מתחם הר הבית, כל הקילומטר הרבוע, הכולל את המסגד ואת כיפת הסלע (שאינה מסגד) "אלי-אקצא"?

חוסר המקצועיות, חוסר ההבנה, היעדר הרצון ללמוד, השלפנות והפופוליזם הפוליטי מביאים לניהול המדינה על ידי שריה באופן לא מקצועי, לא אינטליגנטי ולא מתאים למדינה המכנה את עצמה מעצמת סייבר וסטארט-אפ.

הכותב הוא עו"ד במשרד יגאל ארנון ושות' בירושלים ושימש יו"ר החברה לפיתוח מזרח ירושלים תחת ממשלות רבין ונתניהו